

Barış! Barış!

Dünyada ve yurdumuzda halkların en acılı, yoksul sınıfa barış koruma, silâhlanma yarışını durdurmak, faşist insan kama silâhlanma yasaklamak. En başta gelen görev bu uğrunda sığınan, milyonları savaşa çekmektir. TKP, 301 Merkez Komitesi Plenumu'nda bu yoksul sınıfa gene başa afâ, onun güncelliğini vurguladı.

Faşizmiz böylesi bir konum almaz. Tarihsel bir zorluktan geliyor. Yaygın, saldırgan Amerikan emperyalistleri, Carter'lar, NATO'ya egemen çevreler, Avrupa'nın göbeğince, bu en yoğun insan yataklarına yeni, çok daha, yıkıcı nükleer roketler yapıyor. Bu insan kama çılgınlığı yalnız Avrupa için değil, dünyamızı için ve Amerikan atom hastaneleri Anadolu'da da kurulduğundan 45 milyonluk Türkiye halkı için de en büyük tehlikedir. Halkımız bu gerçeği görmezlikten edemez.

Emperyalizmle işbirliği-genci-halk düşmanı politika yürüten partiler ve bunların hükümetleri, «bütün savaşa tutan» diyorlar: AP'si, MHP'si, Demirel'i, Türkeş'i, hepü Anayasamızı böylesi bir celâmlere doğru itiyor.

NATO «nükleer planlama gunü», Norveç'de toplandı. Demirel hükümeti de buraya adanlarını gönderdi. Amerikan generali yaza dayandı. NATO harcamaları artıyor. Ardından NATO dışişleri Bakanları Ankara'da toplandı. Anti-Sovyetizm kızartıyor. Doğu Akdeniz, Yakın ve Orta Doğu halklarına gözdağı veriliyor. Silâhlanmayı körüklediler. NATO'cu, Amerikancı hükümet, işbirlikçi fakuller, bencil, sömürgeci çıkarları uğrunda, hem de körüklenmiş yurdu serüvenlere itiyorlar.

Pentagon, Haziran başında, iki kez alarm verdi. Az daha dünya kül olup gidiyordu. Beyazsaray, vbi yanlılık oldu» deyip çılgınlığını kapatmak istedi. Çevir ki kor yamamız! Olamaz! Uyanık olalım!

TKP, Varşova Paketi Politika Danışma Komitesi'nin barışı koruma yönündeki kararlarını vargücüne destekliyor. TKP, tüm halkımız, barış koruma savaşına çağıyor. Faşist hırsnışa karşı, immanan bu önleme karşı savaşı, barış için savaştan ayrılmaz. TKP, 60 yılını böylesi bir savaşı kutluyor. Barış! ... Barış! ...

Kölelik anlaşmasını yırtalım!

Geçtiğimiz ay sonunda yapılan NATO Bakanlar Komitesi toplantısı, bu saldırgan blokun halkımızın ne derin derin bir nefretini kazandığını gözler önüne serdi. NATO bakanları, bu toplantıyı anti-emperyalist protasta gösterileri arasında, ve ancak tüm kenfilin ardu birliklerince derinlemesine alınması ile yapılabildi.

NATO Bakanlar Komitesi'nin Ankara'da toplanması ülkemizle ilgili özel bir amaç taşıyor. Bu amaç, Türkiye'yi Orta Doğu'da Amerika'nın hegemonyaya planına çekmektir. Bu nedenle NATO'ya egemen çevreler, yarı-askerleşme zorbalık rejimine giden Demirel hükümetini açıkça destekliyor ve özellikle 29 Mart 1980'de imzalanan kölelik anlaşmasına karşı öne çıkılmasında bürüyen tepkili bu hükümet «ileyle bastırarak, anlaşmayı parlamentoya zorla onaylatarak istiyor. Nitekim Demirel'in «bu konudaki tehdidimize karşı NATO ünlere» söyledi Türk dış politikasında belli bir değişime gösteriyor. Bundan iki yıl önce Türkiye Cumhuriyeti'nin hükümeti baskımlı olarak Sovyetler «Sovyetler Birliği'nden tehdit gelmediğini» söylediği ve o günden bu yana Sovyetler Birliği'nin Türkiye'ye karşı

iki yıl komşuluk tutumunda bir değişiklik olmadığı onumsarırsa, bu değişime çok daha iyi anlaşılır.

Türkiye serüvene sürükleniyor

NATO Bakanlar Komitesi'nde Amerikan emperyalist çevreleri Türkiye üstünde yoğun baskılarda bulundu. Bilindiği gibi, Pentagon, NATO'nun «iki silâhı geliştirmek peşindedir. Türkiye'ye bu kanlı ve petrol kokan planda verilen yer nedir? Ülkemize dayatılan Amerikan silâhları aptır ki, bu planda Türkiye'nin son derece tehlikeli bir rol yüklediğini gösteriyor. Emperyalizm ülkemizi sınırlı yarımlarda, adım adım bu serüvene itiyor. Bunun için bir kama, F. Alman emperyalizminin sözcüleri olan Frankfurt Allgemeine gazetesinde geçtiğimiz günlerde yayınlanan bir yazıdır. Bu yazı, Türkiye'nin ekonomik politik durumu nedeniyle kama ülkelerle iyi ilişkiler sürdürmek yanında olduğunu söylüyor ve bu nedenle «NATO içinde özel bir statü verilirdi» diyor. Federal Alman tekelileri açık konuşuyor: Onlara göre (Devamı 3. sayfada)

Bildiri

Halk düşmanı Demirel hükümeti temelden sarsılıyor. Bu hükümet, halkımızın derin nefretini üstünde topladı. İşbirlikçi tekelci burjuvazinin bu temsilcileri artık, faşist MHP'den ve ardu içtadlı köy Amerikancı, en gerici kesimden medet umuyor. Hükümetin önünde ayakta kalmama tak yolu ilkeyi kama boyamaktır! Eli kanlı Demirel faşist Türkiye'le kal kala bu hıyanet yolunda yürüyor.

İzmir'de silâhlanma faşistler 6 genç sirtlarından kurşunlandı. Samsun, Nevşehir'de, CHP Genel Başkanı Esat'ın ve CHP'li parlamenterleri hedef alan kanlı bir kırım girişimi izledi. Amerikan emperyalizminin, Kaç'ların, Sabancı'ların, bir avuç tekelci kapitalistin çıkarları için, yendi parlamama içindeki en ilimli muhalefet bile terbiye yok edilmek isteniyor.

Ülkemizin her yanında, her il, her ilçe ve her mahallelerde kan dökülüyor. TKP bu kanlı terörde, ardu marazda bile gırtlı kalın çok sayıda kurban verdi. TIP, TSİP üyeleri öldürülüyor, CHP'li yerel yöneticileri teker teker yok ediyor. «Sol» radikal grupların ilkeyen gençler kınıyor. Kürt demokrasinin arandan sürülenlerin sayı artıyor. Her polis ve jandarma karakolu, bir işkence yuvasına döndürülmüştür. Hükümet ve devlet destekli faşist MHP'li kanlılar ve faşist yanlı polis ve siki yönetimler, ülkemizin en yetersiz, en yoksul, en başta dışlanmış Türk ve Kürt evlatlarına, halkın ezici çoğunluğuna savaşı açıyor. Türkiye'de halkın can güvenliği kalmamıştır.

«Yıl ekim, İrtug çıkıyor.» Halk düşmanı Demirel hükümeti terörü immanleştirdi. Başta işçi sınıfı olmak üzere, halkımızın derinleme gözü bilmiyor. Faşist kurbanlar, polis ve siki yönetimin baskıları, korkuları, süregiden 50 buce aşkın işçilerin grevleri immanlaşmıştır. MİSS'e, tekelci ve cam tekelcilerince, holdingci suçlularına karşı grevler çok gırtlı büyüyor. Yurdumuzun dört bir yanında, kölelik anlaşmalarına, NATO'ya, faşist teröre, işsizlik ve yoksulluğa karşı gösteriler birbiri ardınca geliyor.

Yarı-askerleşme zorbalık rejimine karşı direnen halkımızın önünde bugün başlıca iki politik güç, iki politik çığıyla yer alıyor. Bir yanda, kudurganlıkla halkın üstüne yürüyen yerli ve yabancı tekelciler, onların vurucu gücü faşizmi yatıştırma, «sosyal parlamenter» önleme ve «kapitalist düzeni onarma» politikası. Bu politika CHP yöne- (Devamı 2. sayfada)

Faiz savaşı

Demirel hükümeti faiz oranlarını serbest bırakta. Bankalar yendi istedikleri gibi faiz oranlarını yükseltebilecekler. Bu karar hükümetin yitirdiğinden bu yana Uluslararası Para Fonu'nun ve tekelin istekleri doğrultusunda olduğu ekonomik kararlara bütünüyle bir parçasıdır. Faiz oranlarının serbest bırakılması yalnızca işbirlikçi tekelci sarmayeye gruplarına yarar sağlıyor. Faiz oranlarının yükseltilmesiyle patronlar, kapitalistler dışındaki kredilerin faizini karlarını aşmadan ödemek için mallarını fiyatlarını artıracak, işçi ücretlerini düşürmeye çalışacaklardır. İşçinin zamburaklı her iki yıldan da yağunlacaktır.

Yüksek mevzuat faizi yapı bankacılar; yüksek kredi faizlerini ödeyebilme yansı da endüstri ve ticarette tekelleşmeyi hızlandıracaktır. Tekeller bu kararın; çeşitli nedenlerden endüstriye okmayan, spekülasyonda, stokculukta kullanılan paraları da kendi kasalarına aktaracaklar. Bu olgu tekel dışı burjuvazi ile tekeliler arasındaki çelişkileri daha da keskinleştirecektir. Küçük ve orta işletmelerin yıkım sürecini hızlandıracaktır. Bu süreç, iki kesim arasındaki çatışmalar, daha şiddetli bir hale gelir.

Faiz oranlarının yükseltilmesi daha Ezerit hükümeti döneminde başlamıştı. 1979'un ilk dokuz ayında protesto edilen vaatler 1972'nin aynı dönemine oranla sayısal olarak % 31,3 tutar olarak da % 41,7'lik bir artış göstermişti. Şimdi tekeliler bu yolla kredi ve sermaye piyasasını tanı denetimleri altına almaya amaçlıyorlar.

Büyük bankalar ve emtialar sarmayen tekelci-holdingler yüksek faizlerin çekiciliğiyle halkın elindeki küçük birikimlere de el koyuyor. Enflasyon hızının yükselişi karşısında bundan kurtulamaz olan gene kendileridir.

Hükümetin «ekonomiyi istikrara kavuşturma» yararına altında olduğu bu karar emfeyeyi daha da keskinleştiriyor. Bankalararası yarışmanın sonucu faiz oranlarının sürekli yükselmesi ve yüksek faizlerin mallara aktarılması ile fiyatlar düşürmeye çalışacak, para değer düşecektir. Emekçi halkın sevinmesi hayaldir.

Yüksek faizler yarımların UPF'nin istemleri doğrultusunda daha da kısılması, elemanlı bölünmenin duraklatılması; işsizliğin artmasını hızlandıracaktır.

TOSİAD Başkanı Koçman, TİSK Başkanı Narin ve tekelci sarmayenin öteki sözcüleri hükümetle bu kararın alırlarında koruldular. Bu alanın tekelilerin varlığı ve zamburaklı bir sarmayenin, «liberalizm» politikasının, tekelilerin tüm halkı soyup söğene çevirmesi serbestliği olduğu açıkça çıkıyor.

Hükümet, öte yandan da işçi sınıfının, emekçi halkın bu savaşa karşı tepkisini

Bildiri

(1. sayıdan devam)

limince isteniyor. Öte yandan, bunalmıştan çıkaran tehlikeleri, faşizm, emperyalizmin artan hegemonyasına, tekelin saldırısına, hükümetin halk düşmanı politikasına karşı tüm demokratik güçleri birleştirmek, ulusal demokrasiyi savunmak ve genelliğin her adımıyla varlığıyla savaşarak, yığınların her demokratik devime katılmak. Bu politikayı TKP istiyor. CHP yönetiminin izleyeceği politika yalnızca işçilerin sarmayenin daha da yükseltilmesini, faşizm, sarmayenin bu partinin göğsüne işte bu nedenle çevire bilmiştir. Bunun sonucu partinin özelliği yol dışında bir başka devime katılmakla sarmayenin komünistler TKP'ni, TİP'ni, İSİP'ni, CHP'ni ve benzerleri, tüm demokratiklerin her iki güçlerin eylem birliğinin güçlenmesi bu savaş yolunun doğruluğunu gösteriyor.

CHP yönetiminin Demirel hükümetine karşı tutumu, kendisinin saldırgan, reformcu politikasıyla tam bir uyum içindedir. Bir yandan hükümeti düşürmek için çaba verirken, öte yandan da AP ile ortak hükümet kurmaktan söz edilmektedir. CHP yönetiminin halk düşmanı hükümete ortak olma amacı açıktır. Gerçekte bu çelişkili tutumun, CHP'yi öteki demokratik güçlerle eylem birliğinden uzak tutmanın kaynağı sarmayeninindir. Yığınların eyleminden duyulan korku, CHP yönetiminin elini kolunu bağlamıştır. O, yalnızca halkı oyuyor.

Milyonlarca emekçi, bir karabasan gibi dikenin üstüne çıkan Demirel hükümetinin gölgesini bile görmek istemiyor. Ulusal anarşi çıkmamış, açlık, yoksulluğa sürüklenmiş, özgürlükten yoksunlaşmış halkımızın tepkisini boş emetlerle, «geniş tabanlı hükümet», «onarım hükümeti» türündeki beklentilerle yarı kanallara aktarmasına yol verilmemelidir. Yığınların gerçek durum gün gibi açık ortadadır. Uyanık yığınlar burjuva partilerin «tabirahalliyet» oyununa girmek istemiyor. Kutsal için örgütlü savaşmaktan başka, hiç bir alternatif yoktur, yoktur.

TKP'nin politikası açıktır. Ancak en geniş demokrasi güçleri birleşince, milyonlarca emekçi işçi, toprak, özgürlük ve ulusal özgürlük için örgütlü devime katılma, emekçilerin örgütlü savaşmak, halk sarmayenin yemek, bu tehlikeli yoldan çıkarmak istiyor. Ancak halkın birleştiği bir devime hükümetin yığınların bunalımdan çıkış yolunu açacaktır. CHP, demokratik güçleri eylem birliğinde yer almaktadır. Her iki güçler, hükümetin parlamentoda düşürülmesi girişimlerini bu savaşa örgütlenmekten bir an ayrılmaksızın destekliyor. Ama, Demirel hükümeti giderse yerine ne gelecek sorusuna da, ancak işçi sınıfının, halkımızın, tüm demokrasi güçlerinin birliği, örgütlenmesi devime ve savaşa yemeneği çözüm getirecektir. Bu hükümetin yerine bugünkü parlamento içinde en adil bir hükümet kurulursa kurulmuş halkımız için birleşmekten, ayrılmaktan başka yol yoktur. Ölkemizde bulunduğu derin bunalımdan ancak ulusal demokratik güçlerin hükümeti ve eki çıkarılabilir.

Tüm ulusal demokratik güçleri Emperyalizmin saldırgan politikasını, küresel emperyalizmin, sarmayenin, işçilerin, zorbaların yasalarda, işsizlik ve yoksulluğa karşı birleşimi Amerikan, holdingçi, sarmayenin hükümeti halk düşmanı politikasına karşı savaşın!

Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi

19 Haziran 1980

Göç ve sığınma

Göç etmek, yabancı ülkelere sığınmak ve buraya için de «kaynağa girmek» Türkiye'de halkın yaşamında yavaş, gıncel bir sorun oldu. Başında çıkan verileri göre, 1979'da, bir ülkeye gitmek için polis 104 bin yurttan pasaport vermiş. Bu yılın Nisan-Mayıs ayları içinde yalnız İstanbul'da pasaport alanların sayısı 34 bine yükselmiştir.

Göç edenlerden bir çoğunun gittikleri ülkelerin hükümet katlarını hayırıyor, sığınma istiyorlar. Bu olay yağunlacaktır. Baş Alman hükümet katlarını açıkladıklarına göre, bu yıl zamanlarda si-

ğınma isteyen Türkiyelilerin sayısı 23 bin bulmuştur. Aslında bu sayı çok daha yüksektir.

Bu yurttaşlar niye göçüyor? Niye yabancı ülkelere sığınıyor? Bunun nedenleri derindir. Ekonomik, politik, sosyal dir. Tüm ülke, geniş halk yığınları sürem, bunalımların burjuvazide kırılmıyor. İşbirlikçi, tekelci burjuvazi, genel egemen çevreler on yıllardır, emperyalizmin, en başta yayılır Amerikan emperyalizminin, giderek NATO'nun düzeni yanında yürüyor. Memleket ekonomisini barm ve boğulmuş yönlendirmeye çalışıyor, onu aslında raylara çıkartma politikası, bunalımların, kapitalizmin ulusal çelişkilerini birleştirme çabalarını yapıyor. İşbirlikçi, tekelci burjuvazinin tekelci devlet kapitalizmi yanında finans oligarşiye emrine çabaları artıyor. Bu süreç, yeni tekelilerin çok uluda, yabancı tekelilerle çilişmek, iç içe girmek yolunda

(Devamı 3. sayıda)

zai yoluyla bastırma, zorbaların rejimini yenilemeye çalışıyor. Ama halkın tepkisini, her demokratik devime savaşın bastırma, faiz oranlarını serbest bırakmak gibi kolay değildir. Bu sığınma getiri tepkisi, işçilerin, emekçilerin halkın tepkisini

Kölelik anlaşmasını yırtalım!

(1. sayfadaki devam)

eğer NATO'nun vesalesine harfi harfine yazarsanız, komünist ülkelerle iyi ilişkiler söz konusu olamaz. Çünkü NATO, sosyalist ve blokless ülkelerle iyi ilişkileri değil, kuvvete dayalı ilişkileri benimser. NATO'nun ne olduğu (harfi) ne denli büyük bir doğruyu yansıtır. Türkiye'ye -özel statü verme- sözleri o denli iyi yutturuldu, emperyalistlerin amaçlarını gütmeye yararlı.

Çünkü ülkemizdeki tüm politik gelişmeler, Amerikan yayılmacı planlarını çok daha usulca uygulayacak bir rejimin adım adım gerçekleştirildiğini gösteriyor. Ülkemiz, iç gerilimin de ortak olduğu tahliksiz bir emperyalist kampa ile karışık yapıdadır. Bugünkü iç ve dış koşullar, verili egemen sınıfların büyük bir kesiminin ABD'nin servetçi planlarına ikincil bir ayak uydurmasını zorunlu olarak zorluyor. Sosyalist Birleşik İktisadi Sistemler Birliğinde birleşen gelişmeler, komünist Amerika ile, harfi harfi geçirmek, yalnız halkımız değil, burjuvazinin büyük bir kesiminin çıkarlarını da ilgilendiriyor. İşte Türkiye'ye dayatılmak istenen fasat diktatörlük tüm bu çıkarları askıya almamasına, onları yarıya yalnızca Amerikan emperyalistlerinin ve onlara birleşen tekelci burjuvazinin en gerici, korucu, savanık, emperyalist, hegemonya hedefli kesimlerinin çıkarlarını geçirmeye yöneliktir. Do-

ku şimdiden bu yolları tayları ekonominin azleştirilmesi, devlet tekelci kapitalizmine yönelik demokratik örgütlenmelerin yok edilmesi, faşist terörün lanse edilmesi, artının politik yaşamdaki ağırlığının artması, ekonominin tamamıyla emperyalistlerle denetimine verilmesi ve kölelik uygulamasının zorlaştırılması ile döneriyor. Halkımızın Demirel hükümeti bu tekelci güçleri karşı bir oryantasyonda başka bir şey değildir.

CHP yöneticileri bu konuda ağır sorumluluklarla karşılaşmaktadırlar. Ecevit'in Küçük Kurultay'ında bir yandan «Türkiye Balkanlarda NATO'nun parantezli durumuna getirildi» demesi, ama öte yandan da ülkemiz nükleer felakete sürükleyecek olan Amerikan işlerini, «başarı korumak için işbirlikçi tesisleri» olarak tanıması denli bir çelişkidir.

SİA'ya karşı ulusal çapta yükselen tepkiler, TKP, TIP, TSİP, KÖK devrimci demokrat grupları, CHP sol kanadı, MSP tabanı, DİSK ve Türk-İş'e bağlı sendikalar, aynı içindaki yurtsavcı çevreler, ilerici aydınlar arasında giderek oluşan ortak görüşler kölelik anlaşmalarını yırtmak için gereken güçleri topladığını kanıtıyor. Ülkemiz yöneticileri emperyalist kampa ile karşı koymakla ilk adım, tüm yurtsavcıları, halkımızın Demirel hükümetine karşı olduğu kölelik anlaşmasını karşı birleşmesi, bir araya gelmeyi yitirmesidir.

Göç ve sığınma

(2. sayfadaki devam)

oluyor. İşsizlik bu süreçte önün; göç de öyle. Şimdi bu göç yarı-otokrat zorbalık rejiminden bilimselce kurtulma iç güdüsüyle yeniden ortaya.

Körsü, kentler derin ve sert bir sızma süreci içinde. Önce komünistler yıkılıyor. İşsizlik, yoksulluk durumu yükseliyor. Para düşüyor, vergiler artıyor. Öte yandan zorbalık, baskı, terör, faşist saldırılar ortasında kalıyor. İş yok, can güvenliği yok. Devlet hükümet, en ilkel demokratik hakları Amerikalı Batı Alman tankları, paravaneleriyle alıyor. Ve insanları, yerlerini, yurtlarını bırakıp gidiyor, göç ediyor, başta ülkelere sığınıyor.

Kapitalizmin, emperyalizmin zorbalıklarından bir de büyük işçi yığınlarının ülkelerden ülkelere, anakentlerden anakentlere göç etmesidir. Yeni sömürgecilik sisteminde tekelci ve hükümetleri bu göçmen işleri karşı belli bir tutum, belli bir politik tutuyorlar. Alan için de, alan için de bu göçmen işçiler pazarı ayrı, önemli ve ayrı bir kâr kaynağıdır. İşbirlikçi, tekelci Türkiye burjuvazisi, ulus politik temsilcileri yadellerdeki işçilerimize «afin yurtdışı yurtdışı olan» göçleriyle bakıyor.

Ama bu kez durum değişik. Göç et-

mek için kurye gibi girenler, çıkılan yerde, özellikle Federal Almanya'da politik sığınma işleri Türkiye'de can güvenliğinin olmadığı, insan haklarının çiğnenmesi, Kürt halkına özel baskılar getirilmesinin olduğu karşısında.

Türkiye'deki bazı ve terörün bu içinde. Batı Avrupa kamuoyuna yansımaları, ulusal bir göç akınına yol açması, ülkede egemen çevrelerin telaşı dışlıyor. Öte yandan Federal Almanya hükümeti de NATO entegre Türkiye'de insan hakları sorununu gündeme getirmesinden hiç haberi olmuyor. Hem de Uluslararası Af Örgütü'nün Türkiye'de politik tutulmuş yığınlar arasında komünistler, sosyalistler, Avrupa Komünistleri, sosyalistlerin bu işkenceye karşı tutum aldığı bir dönemde... Çünkü, emperyalist hegemonyası altındaki bir ülkeden gelen politik göçmenlerin anti-komünist ticaresinde değeri yok. Apar rapor «ulus sorunları», «bir yıl çalırma yasağı» gibi bilgiler geliyor. Türkiye'den can güvenliği olmadığı için, olmak üzere bulunmadığı için sığınmaya gelen göçmenlere «toplama kampına» konuyor. Sığınma hakkı için başı vurmayan «kayıpların» durumu da perşandir. İş bulma bile ücretli değildir. Sosyal algortası yoktur. Ev, konut çoğu

Grev alanları

Ülkemizde onbinlerce işçi grev alanlarında. Sınıf savaşı daha da kızıyor. Grevlerdeki işçiler, kendileri, yüzbinleri bulan eşi ve çocukları için, tüm sınıf koşulları için yığılıca dayanıyor. Bugün, yığılıca grevleri, milli ve tekelci işçilerin savaşıyla savaşa çıkarmak, her yarıyere, komünist, sosyalist, ilerici bir başta gelen görevdir. Bu görevi başarmamız yolu grevlerle dayanıma güç katmaktır.

Hükümet ve idarecinin güçleri grevleri stabilizasyona baskı altında tutuyor. Onlar, grev savaşıyla başlamak, tekelci patronların üstün getirmek istiyor. Grevci işçiler hükümetin, idarecinin güçlerini aynı şeyi yapıyor. Grev yerine gidip gelme, grev nöbeti tutma, grev için öteki grevci işçilerle konuşma, grev yerlerinde sendikalarla çalışma yürütülmesi, kimi zaman grev liderlerinin verilmesi gibi, başta birer sorundur. Yasa dışı baskılar, idarecinin, polisin, faşistlerin saldırılarını önlemek için korunma.

Grevci işçiler bu saldırılara karşı. Tekelci patronların yurtdışı baskılarına, saldırılarına karşı dayanıyor. Örneğin, Köçmen, Sabancılar, Nispeti'nin açlık korkutma tehditleri işçiler bu dayanılmaz boyuna eğmiyor. İnanca bir yavaş, kalıcı kazanımlar için savaşı tümleşiklerine açıldı göçüne geliyor. Grevleri «Biz bu grevi ölenekle de sürdüreceğiz» «Tekelci patrona boyun eğmeyiz» diyorlar.

Grev savaşıyla, ateşin içine girerken, işçi birlikleri sendikalarla dayanma yönünde çelik saldırı ve korkutmalara karşı dayanıyor. Karşılarına grev yerleri, faşist çeteler, haksız işçilere olan baskılar, idarecinin, polis saldırıları, baskıları yanında provokasyonlar da var oluyor. Servetçi, başkanı kimi küçük burjuvazilerimiz grev yerlerinde birçok soruna

(Devamı 6. sayfada)

karşı sığınma. Yasal çözümlerin de yeterli değil, demokratik hak talep der. Kesinlikle, yasa dışı sığınma.

Göç etme, sığınma işleri göçmen yolu olarak değerlendirilmeli. Bu yol kurtuluş yolu değildir. Göçmen işçilerinin canı buruna gelmiş TKP, işçilerimizin bulunduğu ülkelerdeki komünist partileriyle birlikte onlara çıkış yoluna gösteriyor. Komünistlerin görevi Anadoludan kopması değil, bu yığınları örgütlemektir. Tüm parti örgütlerinin aynı bir yet, aynı bir politik anlayışla aynı parti planına göre çalışmaları.

Mevcutta işçi Eski hakları Kötüleşti. Yeni Can güvenliği İdarecinin, komünist terör: yeni NATO'dan çimnemi Topraklarımızdan Amerikan işleri, atom bombalarını sökme! Göç ve sığınma sorunu böleli ve örgütlü bir savaşıyla birleştirilmelidir.

Hükümet sorunu ve taktiğimiz

MK Plenumunun önümüze koyduğu taktik görevler nedir ve bunlar partimizin stratejik görevleriyle nasıl bağlanıyor?

Mayıs Plenumu, TKP'nin, CHP hükümeti düştükten sonra ortaya çıkan yeni politik durumda önceliği taktiği onayladı. Bugünkü taktik görev, Amerikanca Demirel hükümetinin halk düptanı politikasının her safhasına karşı, iş, toprak, can güvenliği, özgürlük ve bağımsızlık için mümkün olan en geniş güçleri birleştirmek, emperyalizmin dayatmalarını, tekelinin egemenliğini, işçileri tahakkümü geri paktörmekti.

Böyle bir taktikle başlanyla uygulanması neye bağlıdır? Bu herşeyden önce partinin güçlendirilmesine, savaşın her alanında, grevlerde, gösterilerde, faşist terörün kanlı saldırılarına karşı yığınal direnişlerde ön surlara daha örgütlü atılmasına bağlıdır. Köylerde topraksızlığı, yoksulluğu, kapitalizm öncesi ilişkilere karşı yığınal bir taktik mayalamaya, «Mazetle, aşiret çarpması», «ulusal tavakya karşı protestolar», gerçekte bu toplumsal tepkinin dışı varlığı biçimlendirdi. Parti, topluluğun birliğini kopartıyıcılığını demokratik savaşıma kavuşturmak için öncelikle, köylülüğün eylemi a- ölçüde yükseltilmekti -Partiye gir, TKP'yi güçlendir!» belgisi ancak bu çetin savaşlar içinde yaşamaya geçebilir. Parti, yüzbinlerin eylemine yol gösterdiği ölçüde zorunluluğunu yerine getirecektir.

Bugün burjuva muhalefet partileriyle salkantılılarıyla savaşıyor, çikis yolları arayan yığınların hareketine geçmek, küçük burjuva çevrelerde görülen yığınlık belirlenimi yak etmek, doğrudan doğruya burjuva muhalefet partilerinin eylemsizliğini yenmek, onların eylem birliğine çekmek, yasal alanda güç merkezleri yaratmakla daha kolay gerçekleştirilecektir. Böyle güç merkezleri nasıl yaratılabilir? MK Plenumu, işçi partileriyle, Birlik Dayanma yanlıları arasında görüş birliğinin sağlanmasını, bunların bir tek birleşik, yığınal, legal işçi sınıfı partisi içinde örgütlenmesini reel bir perspektif olarak ele alıyor. Böyle bir gelişmede, gençlik kadre ve karşı konuların ayrıntılı birliği önemli bir rol oynayacaktır.

TKP, illegal savaş hazırlar Kült Marksist-Leninistlerini getirmeye örgütlenmiş Kült devrimci demokrat hareketi için, onun değişik grupları arasında Marksist-Leninist konularında yakın ve benimseneyen kesimlerin, yığınal birleşik yasal işçi partisinde yerlerini almasını zorunluluğunu dışta bırakmıyor. Ama Kült ulusal hareketinin objektif temellerinin varlığına da göz yummuyor. O nedenle, bugün Demirel hükümetinin halk düptanı politikasına karşı, demokratik savaşta, sosyalizme açılan her demokratik devimi etkileyecek şekilde

işçi Kült ulusal hareketiyle bağlantılı, işçi ilkesel önemi büyüktür. Bu hareketi tümüyle işçi sınıfı partisi içinde yürütmek çabaları, hem Kült ulusal hareketi ile bağlantılılığını yitirmesine yol açar, hem de partinin sınıfsal konumlarının basılması, demokratik sınıfsal bir yapı yerine, fedevatif bir biçime dönüşmesine getirir. MK Plenumu, Kült ulusal hareketiyle bağlantılılığa temel oluşturmamak üzere bir programın ilkesini koymuş, «İşçik Türkiye Kurultayı» belgisiyle Kült devrimci demokrat gruplarının el vattırıyor.

İşçi partinin bugün öne koyduğu taktik görevin başlanyla uygulanması, özellikle partiyi güçlendirmek, yasal işçi hareketinde birliği, Kült ulusal hareketiyle bağlantılılık sorunlarına ilişkin somut görevleri yerine getirmekle sıklıkla bağlıdır.

Yanışlara karşı

Son dönemde hızla güçlenen hükümet sorunu nedeniyle, partinin taktiği önüne yansıtılmaması gereken bir soru vardır. Her evradan bir burjuva hükümeti hükümetinin çözüm yolu getirmeyeceğini söylemek, hem de etkin doğrudan eylem alması için gerekli koşulları olgunlaşmadığını söylemek, yığınları çözümsüz bırakılmak oluyorsa, muhtemelen bu soruyu gerektirir, ağır terör koşullarında savaşıma yiteneğini yitiren ve kendi içinde bir kurtuluş yolu arayan küçük burjuva aydınları soruyor. Gerçek yaşam ise, başta proletaryaya olmaksızın, emekçiler, gençler her gün, her saat yiteneğimizi çetin savaşlarla böyle bir sorunun önlenmesini ortaya koyuyor. Özgürlük bir demokrasi savaşını yürütmek büyük yol yaktır ve bu savaş kendi gelişme süreci içinde yeni devrimci alanlar yaratmaktadır. Bugün baş sınıf olan emperyalizmin, NATO'nun boyunduruğuna kılma ve onunla içiçe geçmiş işbirliği, tekelinin egemenliğine son verme zorunluluğunu herşeyden önce yığınlar bu savaşta katılacaktır. Çünkü, bu savaş boyunca yığınların bir kesimlerini egemen sınıftan koparmak olanaklıdır.

Bugün yığınlar bir Amerikan emperyalizminde, yarı-öskenele zorbalık rejimine karşı yığınlarca yapılan savaşta gücünü birleştirmek, her zaman işçi yığınlarında en geniş eylem birliklerini gerçekleştirilebilir, emperyalizmin dayatmalarına, perçinleştiği her adımda, grevlerle, yığınal gösterilerle, devlet darvelerinde, orduda direnişlerle karşı koymak öncelikli ve zorunludur. Böyle bir savaş çıktığı, yığınları eğiterek, onların adım adım devrimin zorunluluğunu kavramalarına yol açar edecektir. Kaldı ki, «bir hükümet alternatifini» göstermemekle, Demirel hükümetine ve bugünkü gelişme karşı savaşın amaçsız birliğiyle görüş

luktan vaziyet. Çünkü TKP, yığınların önüne böyle bir amaç koyuyor. Bu amaç, ulusal demokrasi cepheinde birleşecek güçlerin her demokratik bir erk kumradır. Parti, demokrasi savaşına adım atan her işçiyi, her emekçiye sosyalizmden başka hiç bir şeyin onları ezilmesine, kömürülmesine son vermeyeceğini anlatıyor. Bu savaşta adım atan her yığın, orta sınıflı sınıflarına, tekelci olmayan burjuvazinin politik güçlerine ulusal demokratik cepheinde birleşmeden, emperyalizme bağlı olarak koparmadan, tekelinin egemenliğine son vermeden, bu amaçla her demokratik bir erk kumradan, ülkenin hiç bir sorununa çözümler yolu bulunamayacağını gösteriyor. Parti tabiriyle, proletar olmayan kesimlerin ezici çoğunluğunu sosyalizmden yana kazanmaya çalışıyor. Demokratik savaşın amaçsız birliğiyle sosyal, devrimci amaçları içine sindirmeyenlerin, ya da yalnızca ayaklarının üstünde bakarak yürüyüşlerin doruk noktasına ulaşmasını önler. Demokratik savaşta devrimci bir savaşıma geçilecektir ve sosyalist devime dönüşülecektir.

Parti, eylem birliği politikasını içlerken, yalnızca bu iki noktayı vurguluyor. Birinci, bizimle bugün her demokratik devime yürümeyen, kendi inancında ve bir bölümü proletaryadan ayrı olan çıkartan doğrultusunda bidden ayrı politik amaçlara yönelen, ama hükümetin halk düşman politikasına karşı çıkan hareketle birlikte dayanmaya, gösterileri, direnişleri, grevleri götürmeye, hükümetin ortaklaşma planlamaya, bu amaçlarla odak bölgeler oluşturmayı, her durumda uygulanabilir karşı her devrimci bu yolda atılan her adım desteklemeye hazırız. Böyle bir eylem birliği için, hiç kimseden her demokratik devim ve sosyalizm amaçlarını be-nimsenmesini beklemiyoruz. Bilindiği gibi, TKP, demokratik eylem birliğinin somut görevlerini dört aşırı noktasında emperyalist baskılara, tekelinin tahakkümüne, yarı-öskenele zorbalık rejimine, nükleer savaş tehlikesine ve sınıfların karşı savaş hedeflerinde toplu olarak güçlü bir demokratik hareketi yaratmanın ve sosyalizme açılan her demokratik devime var gücüyle hazırlanmasını amaçlıyor. Bugünkü parlamentoda hangi burjuva hükümeti iktidara gelecekse, bu savaşta değişimeyecektir. TKP, eylem birliği yaptığı güçleri, demokratik savaşta kahraman yığınları, bu gerçeği savunmaktan bir an bile geri kalmıyor.

Demokrasi ve sosyalizm

Bu savaşta kahramanlar bugün hiçbir parlamento içinde başlı bir hükümet (Devim 6 sayfasında)

İki cephede savaş

Türkiye'de legal olanaklar giderek daralıyor. Bu saptamaların nasıl bir sonuç çıkarılmalıdır? Başak partinin tarihinde bu soru, çoğu zaman küll zarurlardan birisi olmuştur. NSDAP'da tam da böyle bir durumda, 1905-1907 devrinin yenilgi yıllarında, bir legal çalışmaya tümüyle sınıt çeviren, öteki de illegal çalışmaya yadsıyan saptamalar ortaya çıktı. BKP tarihinde de benzer bir durum yaşandı. 1923 Eylül Ayıklanmasından sonra uzgın gerici koşullarda, parti içinde «sol» radikal öğeler legal çalışmaya tümüyle yadsıtılan. Buna karşı, BKP'yi ilköde etmek isteyen sağ oportünizm de aynı dönemde boy verdi. İki ülkenin örgüt koşullarında, illegal partinin yönetiminde legal ve illegal çalışmayı birbirine bağlamak ilkesi, ukuya giden yolu açtı.

Uluslararası komünist hareketin tarihsel deneyi, Türkiye komünist hareketi için de önemlidir, yol göstericidir. Partimize düşen görev, bu tarihsel deneylerin ışığında, ülkemizin içinde bulduğumuz zamant koşullara en uygun çözümleri bulup çözmektir.

Legal olanaklar

Legal olanakların daralması olursa, Türkiye işçi sınıfı hareketi için yalnızca şu sonucu varsaymaya hakkı gösterir: Üst soldan göğüsleyerek legal olanakların her bir damlasını korumak ve devrimci amaçla değerlendirmek zorunludur. Çünkü legal çalışma olanaklarının daralması, legal çalışmanın değersizleşmesini değil, fakat zorbalık rejiminin yeni konumlar elde etmesini, faşizm tehlikesinin artmasını gösteriyor. O nedenle, legal olanakların yok edilmesine karşı yalnız sözle değil, aktif, örgütsel adımlarla karşı koymak, faşizm tehlikesine karşı savaşmak demektir. İkincisi, legal olanakların daralması, illegal örgütlenme ve çalışmanın daha da zorunlu olduğuna gösterir. Ama bu daralma, illegal örgütlenmeyi koruyan, ama düşmanın ilk soldatan karşısında perdelenen, dahası, illegal partiyi yığınlarla bağlayan legal örgütsel biçimlerin giderek azalmasıdır. TKP MK Planında, legal olanakların korunması ve devrimci amaçla değerlendirilmesi görevinin yerine getirilmesini, her şeyden önce güllük koşullarında çalışan TKP'yi çok güçlü güçlendirmek, Marksizm-Leninizm ilkeselini benimseyen her devrimci sınıftı parti sıralarına cesaretle çekmek, işçi sınıfı partileri arasındaki eylem birliğini derinleştirmek, legal işçi sınıfı hareketindeki tüm politik güçleri, görüş ayrılıklarının Marksizm-Leninizm temelinde giderilmesiyle bir tek birleşik, yığınal, legal işçi sınıfı partilerine kaynaştırmak sorunu olarak görülüyor.

Bugün TKP, birleşik, yığınal, legal bir

işçi sınıfı partisi perspektifini için illegal partinin ilköde edilmesi çabalarının tümüyle aynı, işçi hareketinin politik birliği yönünde olumlu bir gelişme olarak görüyor? Partimizin bu konumu, 1973-1978 dönemindeki legalizme karşı ve 1978-1980 arası «sol» sektörlüğe karşı savaşta elde edilen başarıların bir sonucudur. TKP, ilk etim döneminde legalist ön yargılarına, illegal partiyi, gizli çalışmaya yadsıyan, «demokratikleşmeyi» erk konumundan kapatın görüşlerle savaştı. Bu legalizmin daha ince biçimlerine de karşı koydu: Yığınal varlığından tümüyle habersiz olduğu, küçük bir konsratif örgüte yetmek, çalışmanın temel eğilimini legal örgütlenmeye verme eğilimlerine karşı çıktı. Egemen sınıfların anti-komünist zorbalığının ürünü olan TKP üstündeki yasağa, bilinçli proleterlerin illegal örgütlenmeye koyularak birick devrimci yantı verdiklerini milyonlarca emekçiye açıklamaktan geri durmadı. Onları, burjuva parlamentarizminin ve legalizmin tehirlü ön yargılarına karşı koymaya, TKP'yi desteklemeye, onun sıralarında yığılçe yer almaya çağırdı. Eğer TKP bu görevi yerine getirmeseydi, bugün binlerce emekçinin, genelin her tür yasağa karşı sokak gösterilerine katılması, kapatılan demokratik örgütlerin varlığını ayakta tutması çok daha zor gerçekleşir, en azından bu, parti örgütlerinin sağladığı yığınal temelden yoksun, başı boş bir güllüce dönerdi.

Komünistler sayıtlıklanın, yığıllarını işçi bir zaman yığınalından saklamamalıdır. Kendine güvenen parti açık konumun, Partimize legalizme karşı vardığı ve tüm temel noktalarında haklı olan savaş boyunca bazı yanlışlar da yapıldı. Her şeyden önce bu savaş, parti kadrolarını eğiten sistemli bir ideolojik çalışmaya atbazi yürümedi. Legalizmle karşı savaşta, işçi partilerini eylem birliğine çekme görevini uyumlaştırma sorunu yaratılabilecek çözülemedi. İşçi partilerinin stratejik ve taktik konulardaki yanlışları, ilkesel ideolojik bir yanayışla, inandırıcı ve etküdece bir diluyla yeterince aydınlatılmadı. Sorunları basıbestiren etkilemelerle, zaman zaman bu partilerle kuzaklaşma karşı yersiz suçlamalar yapıldı. Sendikalarda, demokratik yığın örgütlerinde bu partilerin üyeleriyle ortak davranmaya aynı zaman yetenec, bası gösterilemedi. Bu etkilemelerle, bir yandan legal işçi hareketinde var olan anti-TKP ön yargıları kökletilen, partimiz içinde bu konuda sektörlüğe elverişli bir ortam hazırlandı. Giderek, TIP ve TSİP'e karşı tutum sorusunda «İçinin Sesi» gurupçuğu sistemli bir «sol» sektör politikayı partiye dayatmaya, komünistler arasında bu partilerle karşı düşmanca duygulanı kumçulamaya

çabaladı. 1978-1980 arası yılları, partimizde bu sektörlüğe karşı savaşın eğitici kazandığı dönemdir.

Birleştirici görev

Parti her iki cephedeki savaşımından güçlenerek, ideolojik-politik ve örgütsel birliğini pekiştirerek çıktı. Marksizm-Leninizmle gönül vermiş kadroları illegal örgütlenmeden uzak tutma girişimleri önemli ölçüde sonuçsuz kaldı. Yasal işçi hareketinde illegal örgütlenmeye karşı var olan legalist eğilimlerin yerini, TKP ile eylem birliği, giderek amaki kaynaşma görüşleri almaya başladı. Ülkede ölçüsünde illegal bir savaş örgütü kuran TKP, yasal işçi hareketi içinde kendi payına düşen tüm birleştirici görevleri yerine getirebilecek bir düzeye yükseldi. Legal partilere karşı düşmanlık konumlanmadı. Illegal partiyi hyanet ve ters liderörlük konumlarına sürtüyen «sol» sektörlük parti içinde tüm izleriyle yok edildi. Eğer partimize legalizmle savaş cephesinde başarıya ulaşamıyorduk, güllü bir illegal örgütlenmeyi gerçekleştirmeseydi, illegal partiyi o dönemde yadsıyanlarla birlikte yasal parti oluşturma düşüncesi, liderörlükle sonuçlanacaktı. Bu, partinin etim koranadan vazgeçmek anlamı. Eğer partimiz, sektörlüce savaş cephesinde başarıya ulaşamıyorduk, işçi partileriyle eylem birliğini geliştirip, adım adım yaşamı kapırmıyorduk, o zaman, legal parti girişimci işçi hareketinde yeni bir bölünme anlamına gelirdi.

TKP MK Planında, birleşik parti sorunu, liderörlüğe ve sektörlüğe tüm kapıları kapayan ele aldı ve işledi. İşçi sınıfının değişik politik partileri arasındaki görüş ayrılıklarını Marksizm-Leninizm temelinde gidermek için elden gelen tüm çabaları harcamak, ama düşmana karşı omurumuzun eylem yürütmek, araya çıkan her sorunu yapıcı bir tartışma içinde çözmek için analitik, ardıcıl çalışmak, partimizin önünde geyaz olarak duruyor. Kuşkusuz, bugün de süregelen kimi olumsuzluklar, özellikle TKP'nin kendi dışındaki partileri «etmek» istediği yönündeki kaygılar karşısında, partinin konumlarını en açık bir biçimde anlatmaktan geri durulmamalıdır.

Illegal parti sıralarında savaşmak isteyen her Marksizm-Leninist, TKP sıralarına! TKP'nin 60. yılında, geçmişi tüm olumsuzlukların yol etmek, işçi sınıfının partileri arasındaki kardeşliği güçlendirmek için ileri! ...

İşçi sınıfının savaşımında aktif bağlan, ulusal çapta gelişen TKP'nin Leninist bayrağı altında ilerli!

Lenin köşesi

Sağ ve «sol» likidatörlük

«... Menşeviklerin likidatörlüğü ideolojik olarak genellikle sosyalist proletaryanın devrimci sınıf savaşını yitirme ve özellikle bütün burjuva demokratik devrimimizde proletaryaya hegemonyasına karşı çıkmaktır ... Örgütsel olarak likidatörlük, illegal sosyal demokrat partiye karşı çıkmak ve böylece RSDİP'i yitirmek, bu partiden ayrılmak, ona legal basım tutulmaması, legal işçi örgütlenmesinde, sendikada ve kooperatiflerde, işçi delegelerinin katıldığı kongrelerde v. b. soldanmak.» (Lenin, Tün Yapıdan, c. 19, s. 45.)

Carlis polisinden legal örgütlenme hakkı isteyen bu likidatörler «Stolypinski işçi partisi» adıyla anılıyordu. Lenin gerekçeli koşullarında ve illegal partinin çok zayıfladığı bir durumda «İşçi partisinin legalleşmesinin bu bir gereklilik» ve likidatörlük olduğunu vurguladı. (C. 20, s. 243.) Çünkü Bolşevik bir örgütün legalleşmesi olanaksız. Ancak, devrimci örgütlü ve illegal partiyi yitiren likidatörler e keskinde legalleşme çabalarını, «Senin yarıya galye dayanıyor, hangi örgütü güç, hangi ideolojik gelecek, hangi parti, işçi sayıların Dünya'da, işçilerin sendikalarında, demoklerde, işçi delegelerinin dağıtık legal kongrelerde açık çıkışlarını etkileyebilecek ve de etkileyecektir. Devrimci proletaryanın RSDİP mi, yoksa likidatör yazarların oportünist grubu mu? Likidatörlüğe karşı savaşın gerçek içeriği budur.» (C. 20, s. 243-244.)

Ota yarıdan politik çabasının legal biçimlerinden vaz geçmeyi öneren Otzovistlerin tutumu da partinin işçi örgütlenmesini yitirmeye ve partiyi etkiler bir örgüte dönüştürmeye yönelik likidatörler olarak, Otzovistler üstü örtülü olarak illegal partinin varlığını tehlikeye atıyordu. Bu nedenle Lenin, Otzovistleri «likidatör, soldan likidatör olarak tanımladı.

«Uzun illegal çalışma yıllarında, parti illegal çalışma sırasında büyük deneyimler kazandı. Başka bir alan için, legal alanların değerlendirilmesi için bunu söyleyemeyiz ... Bu alana değerlendirilmesi yönünde sınırlı kadar alandan çok daha fazla dikkat, girişim ve güç toplamak gerekiyor. Illegal çalışma yöntemlerini öğrenmişler ve öğrenmekte olduklarımız gibi, aynı oranda legal alanlardan yararlanmayı öğrenmemiz gerekiyor ...» (C. 19, s. 11.) «Sağdan likidatörler, illegal RSDİP'ye gerek yok, sosyal-demokrat çalışmasını temel eğilimi tümüyle, ya da hemen hemen tümüyle legal alanlara verilmelidir, dyovlar. Soldan likidatörleri bunu tersine çeviriyor. Onlar için parti çalışmasında legal alanlar yok, ne potansiyel olarak olsun, illegalite enfor için her şeydir. Hem biri hem diğeri RSDİP'ni likidatörlerdir, hem de yaklaşıp aynı şekilde. Çünkü tarihin dayattığı, bütün sınıfsal durumumuzda, legal ve illegal çalışmayı birbirine gideli, amaç olarak bağlanmadan RSDİP'ni korumak ve güçlenmesi» (C. 19, s. 5.)

«İşçilerimize bir cephele savaşmak gerekir - bir merkez gerekir düşüncü» (C. 19, s. 148.)

Hükümet sorunu ve taktiğimiz

(4. sayıdan devam)

değişikliği istemiyse gidilmemelidir. Kuzeyde, demokrasinin güçlenmesi ortak eylemleri egemen sınıfın bunalımları dengeleyebilir ve onları bir hükümet değişikliğine zorlayabilir. Böylece bir durumda, bugünkü halk düşmanı, gerici hükümete göre «imh» bir hükümet de kurulabilir. O zaman eleştirel, politik duruşu yeniden somut olarak çözümlenmek ve yeni hükümet karşısında bir tutum belirlemek gerekecektir. Bu tutumun nasıl oluşacağı, o güçlü güçler orası, gerici için ve hükümetin politikası, işçi sınıfının ve emekçi yığınların tili, örgütleniş düzeyi, partinin durumu v. b. belirlenecektir. Ama bugünkü koşullarda, parlamentodaki burjuva muhalefet partilerinin, CHP'nin ve MSP'nin, en güçlü güçlerle uzlaşığı bir sırada, AP hükümetine göre geleceğin «imh» burjuva hükümetini desteklemekle uğrunda yığınları eyleme çağırın bir parti, politik bakımdan oportünizme düşer, demok-

rasiklikleriyle «sosyal parlamayı engellemek» amacıyla yapılan bir uzlaşmaya destek olduğu için sınıf savaşına zarar verir.

Akla şöyle bir soru da gelebilir: Ne bugünkü burjuva muhalefetin, ne de ilerici demokrasiler devrim güçlerinin hükümet almıyor, hem «gerçekçi», hem de «devrimci» bir hükümet kurulmasını mı? Öncüleri zaman zaman parti çizgisine yenik gelmişlerdir ya da bu tür görüşler ne gerçekçidir, ne de devrimcidir. Bugünden var olmayan güçlere dayanarak düşünülen, öte yarıdan da hemen ivedi «bilinir yolu» olarak önerilen bir hükümet formülü gerçekçi olabilir mi? Eğer yığın hareketinin büyümesi ile bugün var olmayan olanakların doğacağı düşünülürse, bu olanakların için devrimci bir «ike» değil de, ille de ona bir hükümete yol açacağına bugünden varacağına? Açık ki, henüz devrimci gerçekleştirmeye güçleri yetmediği bir sırada, bir burjuva hükümetine komünistlerin kabılması, belirli somut koşullarla olanaklı ve doğru olabilir. Ama böylece bir hükümet henüz en az devrimci erk kadar somut bir işçi örgütlenmesi, orada belli bir yarıda bizimle mücadele hazır, bizden önce koparmaya çaldan herhangi bir güç yokken, taktiğimiz bu olanağa göre hareket etmek, kime verildiği belli olmayan ödünler verdiğimiz açıklamak politik bakımdan yanlışdır, çalışmada. Politika bakımından ise bu görüş, ilerici demokrasiler devrimden sessizce geri çekilmek, bugünkü alternatif oluşturmayan yarıdan bir hükümet devrimci erk ile yitme geçmektedir.

Grev alanları

(3. sayıdan devam)

yalı açıyor. Grevçileri zora sokuyor. Grevlere katılım, işkötretinin daha da çok artmasını için alanlar açıyor.

Birinci güçler grevlerle dayanışmasını önemini artırıyor. Grev boykotlarında, grevlerle dayanışmada komünistler en önde görev yapıyor. Fabrikalarda, emekçi sendikalarında, gençlik için, kadınlara arasında, köylerde, tüketim kooperatiflerinde grevlerle dayanışma geliyor, yitiliyor.

Dayanışma kampanyalarını daha da geliştirmek, yaymak, geniş yığınları bu kampanyaya katmak için çalışmak emel lenmez bir görevdir. Grevci işçileri, grev şovlerini dayanışma şovları ile çevirelim, onlara güç katacık.

«TKP'nin Sesi» Radyosu'nun 43 dakikalık süren yayını'nın Fuarı'nın, Cumartesi günleri arasında, 31,5 metre 9.585 kilohertz üzerinden, Türkiye ıvatiyle 7'de, 9'da, 11'de, 12'de ve 14'de; 42,4 metre 6.200 kilohertz üzerinden saat 21'de, 23'te ve 1'de dinlenilebiliriz. 55 dakika süren Fuarı yayını'nın da saat 9'da, 10'da, 11, 12'de, 14'de, 17'de 31,3 metre 9.585 kilohertz üzerinden ve saat 21'de, 22'de ve 23'de 48,3 metre 6.200 kilohertz üzerinden dinlenebiliriz.

«Özendirilmiş için değil, daha çok diremediğimiz için bu aralar yokamız bırakıyor.» Ekmeğini ekmezsiz kellele paylaşın komünistler sözü budur. Mafak bilincine şu gerçeği yazın! Parti her zaman yarıda.

«...»

İşte, partimizin öne koyduğu taktik görev, güncel istemler uğrunda ki somut erk zorunlu, demokrasilerle savaşın seyrini için savuşla emelde başlayan Lenin'in bir anlayışla hazırlanması.

M İ L İ T A N L A R D A N

Savaşınlar, yığınlarla bağlanıyor

Bizim firmada 6 fabrikada grevler dört ayı doldurdu. Hapishanede devrimciler koğuşunda iki kişi bir yarığa yatar. Yüzü aşkın öğretmen açığa alındı. Binlerce işçi, Demirel hükümetini fabrikaları kapatılmaya zorladı

karşısında işsiz kaldı. Daha dün, faşist diktatörlüğü isteyenler, İnciraltı yurdunda fidan gibi gençleri, moral toplantılarında kışkırtıyorlardı.

Yığınlar, korku yok, Komünist öncü yığınların savaş yoluna aydınlatıyor. Her

yığın örgütümüz, bir fabrikadaki grev, kardeş grev seçti. İlerici köylere kardeş grevleri var. Geniş öğretmen kitlesi, kırma uğrayan öğretmenlere, komünist, İP'li, TŞİP'li, CHP'li, Kürt ayrımı yapmadan maddi destek sağlıyor. Hapishane tutuklulara, her hafta, bir yığın örgütü, ilkele dolusu gıda maddesi taşıyor. Parti komiteleri, semtlerindeki işsizlerin avurlarını boş bırakmıyor.

Yığınlar şüphelerle, grev yerleri miting alanlarına dönüyor. Geçen hafta miting dönüşen, yığınsal bir grev şüphelerine katılanları dağıtmaya gelen jandarmaya mangası, bir öğretmen temsilcisinin konuşmasını kesemedi. Ardından gençlik, kadın, doktor ve mühendislerin temsilcilerinin konuşmasını grevci işçileri şüphelendirdi. Bir grup suçunun sözcüsü: «Dün mahkememizdeki her bakkaldan yanan kilo kuru fasulye topladık. Bunlar da fırıncılarınca yemekleri. Esnafımız grevçilere salama yap» diyorlar, iki çuval fasulyemizi sizlerde konuşuyordunuz. Eldeki kuru fasulyeleri jandarmalara dağıttık. Göz yaşlarını tutamayan jandarmalar, ermeni gün, aralarında topladıkları 20 paket mükemmel sigarıyla, 1.200 TL'ye girtilen grevci işçilere teslim ettiler.

Grevlerdeki işçi sınıfımızla dayanışma tam demokratik güçlenmenin birliğidir ve savaşkanlığın daha da yükselişidir.

İzmir'den bir komünist

Başegmez savaşçılar

16 Mayıs. Gece saat 01.30. Alındağ Askeri tutukhanesinden bir telefon. Telefon da bir ses: «Gelin biz alın» diyor. Bu ses, halkımızın en yığıl öğrencilerin, İÖD yöneticilerinin sesiydi. Onlar burjuvazinin en ağır işkenceleri altında yarıymız, en iyi değerlerimiz savundular. Dördüncü Devrimci moral bile geçilemediler! Tek bir militan bile geçilemediler! Onun için bu ses omuzuydu, güçlüydü ve gelecek mutlu günleri selamlıyordu.

Demirel'ler, sıkıyönetimciler bu gençleri, gecenin karanlıklarına, Alındağ'ın sessiz yollarına saldırmak ne yapmak istiyorlardı? Çok kor yapıklan gibi «kaçıyordu» diye gösterip kimak, ya da yeniden gözaltına alıp bir daha işkenceden geçirmek...

Bu susuz hazırlı, ilerici gençlik yöneticilerine zabta çıkmazın bildi. Önderler ulusal ve uluslararası düzeyde yürütülen «İÖD yöneticilerine baskı» kampanyasını önüne vurmuştu. Onlar salıvermişti. Gençlik, önderlerini burjuvazinin kanti pençesinden çekti aldı.

Ne var ki izbirlikçi fakir burjuvazinin kanti faşist saldırıları sürüyor. Savaş alanlarından her gün acı bilim haberleri geliyor. Barışlara, Alevîlere, Hüseynîlere, İlerici gençliğin yüzü aşkın devrimci şehidatına yenileri ekleniyor. Hz. İbrahim, Leventler, Muhammedler, Mehmetler...

Leventi Tazpoçta, adı gibi levent, gözünü budaktan sakınmaz yığın bir delikanlı. Tıp fakültelerinde ilerici gençliğin yılmaz savaşçısı. Faşist-polis izbirlikçi zoruna gülmeye işkence edilerek öldürüldü. Muhammed Erçelik, Zeytinburnu'da ilerici gençliğin savaşçısı. İlerici gençliğin çekiyordu. Faşistler pusuya düşürdüler onu. Yayılmaya tutuldu. Doktor kurtun yarımına karşın övünce, iki faşist haklamasını bildi. Evet, birimiz tükenmiş bir devrimci bu. İlerici yurtsever gençlik işte böylesine destanlar yazıyor, böylesine halk kahramanları yaratıyor.

Onlardaki bu güç nereden kaynaklanıyor? İşçi sınıfının savaş yoluna, öncüye militanca bağlılığı! Halkımızla, gençlik yığınlarıyla yüzerce, binlerce siki bağlı Savaşsız, sınırsız, bögür ve mutlu geleceğimize sarsılmaz inanç!

İlerici gençlik yeni ve tarihsel bir görevle karşı karşıyadır: Birleşik, yığınsal,

legal tek bir gençlik örgütünü yaratmak! Anti-faşist gençliğin tüm güçlerini birleştirmek doğrultusunda baştan beri yürütüldüğü politikayı derinleştirmek... Bunun anlamından bugün her zamankinden daha çoktur. İlerici yurtsever gençler, Genç Örgütler, Devrimci Öğrenciler, Devrimci Demokrat gençler arasındaki gelişen eylem birliği, bu yoldadır. CHP yurtsever gençliğiyle, geçmişte kapılanmış, ama içten devrimcilerle birleşecek omuz omuza verilen savaşın, bunların hepisi olanaklarını varlığını ve gelişimini göstermektedir.

TKP MK'nin son Plenumu bu alanda yeni çevriler açmaktadır!

İlerici yurtsever gençlik şüpheliye dek yürüttüğü savaşınıyla edindiği deneyimle bu tarihsel görevini de yerine getirecek güç ve yetenekte olduğunu kanıtlamıştır. O, bu güç ve yeteneği, dün olduğu gibi gelecekte de işçi sınıfının savaş yoluna bağlı olarak gösterecektir.

İstanbul'dan bir komünist

(8 sayıdan devam) Dev bir yapının 60.yılı

görevini öne koydu. Bu görevleri yalnızca yüksek sesle ilan etmekle kalmadı. Devrimci sınıfların çözüm yollarını da (birleşik, yığınsal, legal işçi sınıflı partiye, gençlik ve kadın hareketlerinin birleşmesi, Kürt ulusal hareketinin işçi sınıfı hareketiyle tutarlı bir platformda birliği) gösterdi. Bütün devrimleri «temel yolda» üstüne Leninci anlayış, devrimci ajitasyon-propaganda ile yığınların kendi öz deneyimlerini birleştirmeye gerektiriyor. Yığınların savaşma isteğini tutuşturacak, ateşli, coşkulu bir üslup ve her türlü zorluculuğa kapalı bir eylem birliği-yığınsal savaşın taktiği, ... Proletaryayı ve onun temel bağlaşığı- kent-köy emekçilerini sosyalizm amacı temelinde eğitmek ve sosyalizme, demokrasi için savaş yolundan, ileri demokratik devrimin arkasından geçileceğini, sosyalist devrimin güçlerinin ancak bu savaşlar içinde eğilebileceğini unutmamak... Leninci çizgimiz işte böyle beliriyor. Üstüne bu devrimin sübjektif etkenini olgunlaştırmak görevidir.

Devrimci sınıflar üstüne işçi kod ajitasyon yapıyorlar, bugünkü devrime bağlayan bazıları döneminde «İşçi kodu» kalmışlardır. Onların devrime hazırlık görevleri hakkında, devrim üstüne bağışıp çağırılmaktan başka hiçbir anlayışları yoktur. O nedenle grevci, «sol» sektör içine Sesi gurupçulara bir yandan 1 Mayıs günü «aydınlanma» alanları yayılıyor, bir yandan da «küçülmekten, kendi kabuğuna çekilmekten» söz eder oluyor. Yığınlara «savaşın» çağırıyor, kendi dar gurubuna «kurtuluş» çağıran çözümlere çağırıyor... Bu Marksist devrime, yığınlara inançlı tavırla bile yoktur. O, kendi tekkesini yaratmak için nasıl partiyi hiyerarşiye atıyor, tabandan topa tabandan yıkmaya çalışıyor, hem de sözde «devrimci» görünmek için proletaryaya hiyerarşiye de geri demeyecekleri. Devrime hazırlığı için görevlerini yadırgamaları elinde taktik olarak işte böyle içiçsiz bir çekişme kalır.

TKP'nin 60. yılında, parti kadroları, sempatizanları, «Sol Komünizm - Bir Çocukluk Hastalığı» adlı yapıtın devrimci görevlerini aydınlatmak hem de oportünizme karşı sınıfların güçlenmesi için bir kez daha okunmalıdır. Partinin kuruluşunu, bu yapıtın ışığında toplanan Komünist Enternasyonal'in 3. Kongresine katılmış ve TKP, işte bu sızıcı yapıtın yol gösterici ilkeleleriyle silâhlanan komünistlerce kurulmuştur.

PARTİ YAŞAMI

Niçin TKP'ye girdim?

Parti sıralarında yer almak hepimiz için yaşamda kötü bir durum noktasıdır. Yepyeni bir dünya görüşü ve çetin savaşlarla dolu bir yaşam çağları, parti üyeliği ile başlıyor. Böyle bir dönüm noktasını başlatan etkenler nedir? Beklenmedik olaylar, devrimci alt-üst olaylar, büyük yenilgiler, gerçekten de bir çok insanı uyandırıyor, onlara parti yolunu gösteriyor. Benim partiye girişim, her işçinin yaşamında karşılaştığı sıradan olayların ardından gerçekleşti. Fabrikaya girerken, Alman tekelineine işçümlü ücret karşılığı samsı, «ücretli köle» işi evet demiştim. Partiye girerken, amfima, emeğin kurtuluşu için savaşmaya söz verdim.

Yurt dışında bir fabrikada ağır bir paketlenme işinde çalışıyordum. Yeni bir işçi temsilcisinden arkadaşların söz etmişlerdi. Kendisini görmemişim, ama, bazı kimseler onun için kötü şeyler söylüyorlardı. Örneğin işçilerden «yardım» adı altında topladığı paraları yediğinden, patronun aynı aylık maaşından söz ediyorlardı. Anlatılanlara tümüyle inanmazam da, işçi temsilcisi arkadaşım, onu hiç tanımadan ön yargıyla davranmam. Bir gün çalışırken, üzerime rafordan 25-30 kilo ağırlığında kollar yıkıldı. Şakağım ve yürüm kan içinde kalmıştı. İşyeri doktoru yaralanmamı sordu, ama, kazanın ağır olmadığını, çalışmaya gerektiğini söyledi. İzin istediğimi geri çevirdi. Çaresiz tekrar aileme yazdım. İşçi girdiğimde geçen birinin beni beklediğini gördüm. Bana «geçmiş olsun» dedi, «çalışmaya mişir». Duruma anlattım. Beni onuzdan tıp, «ceketini gi gi çık yarın da aile doktoruna çıkarın, kimsen birşey yapamaz» dedi. Gerçekten gittiğim doktor, bana 15 günlük çalışmaya raporu verdi.

Bu genç arkadaşım işten iki tutuma dikkatimi çekmişti. Üç gün zamanı beni şifaret etti evimde. Fabrikadaki sorunlarımıza hakkında devrim bilgisi vardı ve insanı şayınacak bir açıklıkla konuşuyordu. Nedeni sordu, bu arkadaşım, halimden bir türlü devrimci partiler işçi temsilcisi olduğunu öğrendim. İsimli kaldığım sürece beni yalnız bırakmadı. Önderlik konuşmalarını dinlemeye, fabrika işi sorunlarını dışarda, o güne kadar ilgi duymadığım konularda tartışmaya başladık. Götürdüğü dergi ve gazeteleri okuyordum. Artık sendikal savaşın önemini anlamakta kalıyordum, bu savaşın politik savaşta birleştirilmesinin zorunluluğunu kavıyordum.

Temsilci arkadaşım komünist olduğunu, TKP sıralarında savaşmış olduğunu öğrendiğim zaman daha da iyiyordum. Ö güne kadar «komünist» demince benim dışımızda garip yaratıklar aklıma geliyordu.

«Küçük»iş, «büyük»iş

Bu yalnız anti-komünist propaganda ile etkileye işine dördüğümüz bir yanlış dağılıtı. Çeremende istedi her kendilerine «devrimci»diyen, herkesin «komünist»diye bildiği bir çok insan vardı ... Nedense onlar, fabrika yaşamının ağır koşulları altında bunların, her gün yeni bir soruna boğuşan işçilerin günlük savaşına pek ilgi göstermediler. Onlar için bu «küçük» işti. «Büyük» olan ise, onların dilinde ne olduğu, ne için olduğu anlaşılmıyan «devrim» yapmaktı. Bizim gibi binbir soruna boğuşan işçilerin bunların «devrim» dediği şeyde herhangi bir rolümüz yoktu. İşçiler, emekçiler gibi konuşuyorlardı, işçileri dinlemiyorlardı, deyin yerindeyse hep akıl hocası gibi «öğretiyor»lardı. Bir çoğu işsiz, güçsüz takımıydı, disiplinlisizdi, özel yaşamın karnakansızdı. Kazımza «kurtarıcılarımız» olarak çıkıyorlardı. Kendi programda «bunlar mı bizi kurtaracak» derdik.

Temsilci arkadaşımın komünist olduğunu öğrenince, işte bu sırada «devrim-

ci»lerden başkötün başka bir insana karşılaştığına ulaştığıma anlamıyorum. Ama yine de şöyle düşünmekten kendimi alamıyordum: «İşçi bize benzeyen bu insan ve arkadaşları nasıl olacaktır da bizi ezilenleri kurtaracaklardır? Arkadaşım bu kaygımı açığımda beni dikkate dinledi. Özetle anlattığı şuydu: İşte sınıf bilincine varmış işçilerle, henüz sınıf bilincine varmamış işçi arasındaki ayrım bu soruya verilen yanıtın çıkar. Sınıf bilincine varmayan işçi bir «kurtarıcı» bekler. Sınıf bilincine olan işçinin ise belgisiz yudur: «Bizi kurtaracak olan kendi kollarımızdır.» Parti, ezilen, sömürülen proletaryanın kurtuluşu için savaş aracıdır. Biz işçiler kendi kurtuluşumuz için savaşırken bütün ezilenleri de kurtaracağız. Bunun için bize yol gösteren, ışık tutan, bizi örgütleyen, çelik disiplini bir örgüt gerekir. Bu örgüt TKP'dir.

İşte, kullı paketlenme altında ezilen ben, bu sömür ve zorbalık düzenini ezcek sınıfın evladı olduğumu anladığım gün TKP'ye girdim.

Dev bir yapının 60. yılı

Lenin'in «Sol Komünizm – Bir Çocukluk Hastalığı» yapımına Rusçası ilk kez 1920 Haziranında yayınlandı. Arızalar tam 60 yıl geçti. Ne var ki, binca yıl bu yapıyı eskilemedi. Aktive Lenin'in, bilimsel sosyalizme bu büyük teorik ve pratiklerinin çözümlenmelerinin ne denli güçlü, günümüzde de ne denli geçerli olduğunu kanıtladı.

«Sol Komünizm – Bir Çocukluk Hastalığı», Lenin'in komünist hareketin stratejik ve taktik sorunlarını işçilerin kavrayanında bir temel yapıtı. O, komünist partilerin kapitalist düzeni yıkarak, sömürüye son vermek üzere devrime doğru ilerlemek için izlenmeleri gereken yol ve yöntemleri tartışmaya koydu. 1. Dünya Savaşı sonrasını, Ekim Devriminin etkisiyle Avrupa'da yükselen devrimci durumu ve bunun içinde yer alan genç komünist hareketi öneleyerek en genel sorunları tartıştı.

Lenin, sınıf savaşında komünist partilerin uzun ve çetin bir savaşımı göze almalıları gerektiğini, bu savaşına yığınları çekmek, onları birleştirmek için etkili politik ve stratejik izlenmeleri gerektiğini öğretti. Komünist hareketin gelişmesi ve devrime yönelmesi, devrimi gerçekleştirilmesi için yığınlarla bağlanmaktan başka yol olmadığını koydu. Devrimci hareket içindeki küçük burjuva devrimci çıkışları, «sol» sapmaları mahkum etti. Bunların devrimci Marksizme ilişkin olmadığını kanıtladı.

Lenin, devrimci durumda, devrim anında devrimci sınıfın kolay olduğunu, asil samsil savaş, devrim durumu henüz yokken, hatta gerekliliğin hakim olduğu koşullarda komünist hareketin elde tutmak, devrimin çıkartana hizmet edebilmek için uzun emti bir savaşımı göze alabileceğini vurguladı. Lenin'in bu yapıtı, teker tutumlarıyla yığınları savaşımı küçümseyen, yaşamın her dalında, sendikalarda, yığın örgütlerinde, parlamenterde savaşım vermanın önemini kavrayanlara büyük bir ilham oldu.

Ölkemizde, parlamenter, legal olanakların daraldığı bir gerçektir. Ama Bolşeviklerin tarihsel deneyimini inceleyen her komünist, en elverişsiz koşullarda, partiyi yığınlarla bağlayan legal olanakları kullanmanın hiç de kolay olmadığını, bunun devrimci bir yetenek gerektirdiğini görür. Bu yeteneği gösteremeyenler, devrimci utkuya ulaştırmak için çok daha çetin görevlerin de üstesinden gelebileceklerdir. Lenin'in «Sol Komünizm – Bir Çocukluk Hastalığı» adı yapıtı, komünist partilerine, yığınları devrime hazırlamada eşsiz bir kılavuzdur.

TKP MK Plenumu, milyonlarca emekçiyi devrime hazırlamak için, onları herşeyden önce, reel taleplerle, faizim, askersel devrim, emperyalist savaşım, barış torpilleme tehlükelerine karşı, samut istenler-iş, ekme, bğürlük, toprak, can güvenliği-üçünde savaşta birleştirme, partiyi güçlendirme ve onu yığınlarla bağlama

(Devrim 7. sayfa)